O mare competiție sportivă internațională la Torino:

UNIVERSIADA

• Și-au anunțat participarea studenți din 54 de țări • Pregătirile sportivilor noștri sînt în toi

Cu un an înaintea celei de a XVIII-a ediții a Jocurilor Olimpice, Italia va fi gazda unei importante întreceri sportive internaționale, socotită pe drept cuvînt un preludiu la marea confruntare din 1960 a sportivilor lumii. Este vorba de Jocurile Mondiale Universitare programate la Torino între 27 august și 6 septembrie. Ele vor continua opera de cunoaștere și înțelegere reciprocă a studenților sportivi din răsărit și apus, începută cu doi ani în urmă, la întrecerile similare desfășurate în capitala Franței. Organizatorii Universiadei (cum mai este denumită competiția poli-sportivă de la Torino), C.U.S.I. (forul sportiv universitar italian) și C.O.N.I. (comitetul olimpic italian) au adresat invitații de participare organizațiilor sportive studențești din întreaga lume. Ca urmare, și-au anunțat participarea la întrecerile de la Torino studenți sportivi din 54 de țări, cifră fără precedent în istoria sportului universitar și care dovedește larg răsunet al acestei veritabile Olimpiade universitare, dorința studenților de pretutindeni de a se întîlni pe terenurile de sport, de a lega noi prietenii.

IN MIJLOCUL SPORTIVILOR NOȘTRI

La Jocurile Mondiale Universitare de la Paris, din 1957, sportivii noștri s-au comportat strălucit cucerind 3 medalii de aur: două la atletism (Iolanda Balaș și Maria Diți) și una la volei masculin. Este de la sine înțeles că, însoțită de o asemenea „carte de vizită" participarea studenților noștri la Jocurile de la Torino a stîrnit un deosebit interes.

In timp ce colegii lor petreceau zilele de binemeritată odihnă ale vacanței, în tabere și excursii, o parte dintre cei mai buni studenți sportivi din țara noastră puteau fi văzuți la stadionul și strandul Tineretului, pregătindu-se cu sîrguință în vederea grelei „sesiuni de examene" de la Torino. La întrecerile Universiadei țara noastră este înscrisă la atletism, volei și polo.

In ultimele zile, componenții lotului de volei au avut o grijă în plus: aceea de a face „galerie" echipelor lor favorite participante la finalele Spartachiadelor pionierilor și tineretului. Astfel, pe Gheorghe Fieraru, student în anul III al Facultății de științe juridice a Universității Babeș-Bolyai, jucător de bază al echipei Știința Cluj, l-am întîlnit asistînd foarte atent la un meci între două echipe pionierești. *„Văzîndu-i pe tinerii aștia îmi amintesc de primii mei pași în sport,* îmi mărturisea el. *Succesele obținute într-o echipă de pionieri m-au făcut să mă îndrăgostesc încă din școala elementară de volei. Am jucat apoi la centrul de antrenament pentru tineret din Orașul Stalin iar din 1954, cînd am terminat școala medie tehnică, timp de trei ani cît am lucrat ca ucenic la uzinele de tractoare „Ernst Thälmann" am jucat în echipa uzinelor. In ultimii ani am avut prilejul să trăiesc satisfacții deosebite pe terenul de sport. Una dintre cele mai mari este desigur victoria echipei noastre la Jocurile Mondiale Universitare de la Paris. Am avut de înfruntat adversari foarte puternici. Îmi amintesc, de pildă, meciul cu echipa Bulgariei, care a durat trei ore încheiate! Acum, la Torino, ne așteaptă o întrecere la fel de grea. Sîntem însă hotărîți să ne apărăm cu strășnicie titlul, să ne comportăm la înălțimea prestigiului internațional al voleiului românesc".*

Printre atleții care se pregătesc pentru Torino se află și maestrul sportului Alexandru Bizim, proaspătul recordman republican la aruncarea suliței cu excelenta performanță de 79,91 m. *„După întrecerile de la Viena,* ne-a spus el, *voi fi fericit să particip la o nouă competiție pusă în slujba prieteniei între sportivii de pretutindeni. Cunoscînd valoarea atletismului universitar din toate țările, este de așteptat ca la Torino să se desfășoare unul dintre cele mai puternice concursuri ale sezonului".*

Despre pregătirile sportivilor noștri pentru Universiadă ne-a vorbit și prof. Marius Birjega, șeful comisiei sportive din Comitetul executiv al U.A.S.R. *„Sportivii noștri vor duce la Torino mesajul de pace și prietenie al întregului nostru tineret studios,* ne-a declarat prof. Bîrjega. *Ei vor vorbi colegilor din alte țări despre avîntul învățămîntului superior din țara noastră în anii puterii populare — 39 institute cu 95 facultăți în 9 centre universitare în 1959 față de 16 institute, cu 33 facultăți în 4 centre, în 1938 —, despre grija regimului democrat-popular față de studenți — 60 la sută din studenții țării sînt bursieri, peste 50 la sută locuiesc în cămine, peste 10.000 au fost trimiși gratuit la odihnă numai în vara acestui an —, despre dezvoltarea sportului nostru universitar.*

Ambiția cu care s-au pregătit sportivii noștri, dragostea de muncă arătată de ei, ne îndreptățesc să sperăm în rezultate de valoare, care vor fi darul fruntașilor sportului nostru universitar închinat celei de a XV-a aniversări a eliberării patriei".

I. MANOLIU

Iată programul Jocurilor Mondiale Universitare de la Torino:

Natație (24 țări): 27—30 august
Polo (10 țări): 28 aug.-sept.
Baschet (21 țări): 27 aug.-5 sept.
Volei (14 țări) 28 aug.-4 sept.
Scrimă (23 țări) 28 aug.-5 sept.
Tenis (27 țări): 29 aug.-3 sept.
Atletism (34 țări): 3-6 sept.

Aspect de la un antrenament al lotului studențesc de volei, care se pregătește pentru Universiada de la Torino

GENERAȚIA LUI 23 AUGUST

A tunci cînd omul străbate drumuri pe care le-a cunoscut cu ani în urmă, este de cele mai multe ori stăpînit de acea firească pornire de a stabili termeni de comparație între ceea ce a fost și ceea ce este. In zilele noastre, acest sentiment este cu atît mai frecvent, cu cît aproape fiecare întîlnire cu trecutul înseamnă de fapt o cunoștință nouă cu prezentul, cu schimbările radicale ce s-au petrecut în anii ce au urmat lui 23 August 1944.

...Era prin primăvara anului 1945, cînd am făcut cunoștință cu domnul Cocor, „spaima ucenicilor", cum îi plăcea lui însuși să-și spună. Bătusem atunci la porțile uzinelor „Malaxa" peste 800 de „candidați", pentru a fi primiți la meserie. Selecționați mai ales după înfățișarea fizică (domnului Cocor nu-i „convenea" să aibă de-a face cu cei pe care foamea și mizeria îi storsese de vlagă), am rămas vreo 60. Dar cum am învățat meserie, este o poveste lungă...

Acum, cînd trec cu tramvaiul spre uzină, îmi vin în minte imagini din acest trist trecut. Imi amintesc: aci era Groapa Vergului, aci Balta Albă, dincolo maidane de pe care vara se ridicau nori de colb de nu se vedea om cu om, la doi pași; aci stăpîneau pînă toamna tîrziu bălăriile, iar de partea cealaltă țînțarii. Iarna, ca să ajungem la uzină înotam pur și simplu în nămeții de zăpadă, iar toamna ne pierdeam încălțămintea în fluviul de noroi, pe drumul ce ducea la uzină...

...Intr-o stație din apropierea uzinei se urcă un cetățean care mi-se pare cunoscut. Se uită și el la mine și... A, îmi amintesc, este Marin Drăghici. Am început amîndoi ucenicia la „Malaxa". Oare el mă mai cunoaște?

— Ce faci, tovarășe Drăghici, îndrăznesc să zic.

— Ionescu, nu? Bată-te norocul să te bată. Să nu te mai recunosc și pace. Ai ajuns om, mă. Și mă bate pe umăr, zîmbind bucuros. Instinctiv mă uit spre pantofii lui. Strălucesc ca oglinda. El rîde și continuă:

— Ți-aduci aminte de botforii plini de noroi pe care-i trăgeam spre uzină și pe care-i spălam cu apă din șanț în apropierea întrării? S-au dus. Gata! S-au dus vremurile sărăciei. Uite, vezi, acolo este casa mea. Mi-am ridicat-o în ultimii ani. E trainică, din cărămidă. Stai mai mult pe la București? Vino într-o zi să mă vezi. M-am însurat, am copil, am tot ce-mi trebuie în casă.

Privim amîndoi, prin fereastra tramvaiului. Dargul bulevard al Muncii pare o panglică de oțel care se așterne în fața tramvaiului. De o parte și de alta este străjuit de construcții, care mai de care mai impunătoare: complexul sportiv „23 August", a cărui faimă a depășit de mult granițele patriei, blocurile cartierului I.O.R., fabrica de ciment... Unde-i groapa Vergului? Unde-i Balta Albă cu miasmele ei dătătoare de boli? Gata. S-au dus și ele după botforii lui Marin Drăghici...

O macara uriașă își ridică cu semnificație de simbol brațul imens spre cer. S-au dus și vremurile cînd muncitorii de la „Titan" cărau materia primă cu spinarea. Ne apropiem de uzinele „23 August". Incep să încerc emoții de ucenic. Dar nu mai recunosc locurile. Marin Drăghici îmi face ...prezentările.

— Vezi, aci sînt blocurile pentru cei căsătoriți. Astea-s blocurile pentru burlaci. Ce-i asta? Școala în care învață schimbul de mîine, ucenicii. Ehei, de-ar ști ei cum am învățat noi! Ți-aduci aminte de hrubele în care ne mîncam zilele și plămînii? Clădirea aceasta este spitalul nostru. Aceea e creșa, dincolo e cantina...

Intrăm pe poarta mare a uzinei. Intîlnesc multe figuri cunoscute. Unii dintre colegii mei de ucenicie sînt astăzi maiștri, tehnicieni, ingineri... Cineva mă invită în atelierul Sculăria generală. Aci am învățat cu 14 ani în urmă meseria de strungar. Este emoționantă întîlnirea cu foștii mei tovarăși, Liviu Spirea, Ghiță Alexandru, azi strungari de bază ai secției. Amîndoi sînt și sportivi. Ghiță fotbalist, Spirea în secția de atletism. Aflu de la ei amănunte despre foștii noștri colegi de școală și meserie. Alexandru Apolzan are grad de maior și este căpitanul echipei de fotbal C.C.A. Nicolae Linca este și el tot maior și maestru emerit al sportului. Și cît de lungă poate fi lista noastră, a generației lui 23 August... Maestrul sportului Ion Voinescu, maestrul sportului Ion Drăgan...

— Mai trăiești, domnule Cocor? Uite de ce-s în stare „nespălații". Linca a plecat la Melbourne și s-a întors cu titlul de campion olimpic. Acum trei ani, Alexandru Apolzan a jucat la Londra, în capitala patriei fotbalului...

Marin Drăghici mă conduce prin uzină. Il cunosc pe tovarășul Nicu Petre, președintele asociației sportive „Titanii" din uzină. In asociație sînt înscriși peste 3000 muncitori care activează în cadrul a 14 secții sportive: fotbal, atletism, box, șah, turism etc. De aci s-au ridicat numeroși campioni ai țării: Dănilă Done (box), Dumitru Rizea (box), Constantin Radovici, Barbu Predescu, Iancovici Ștefan (motocicliști) și mulți alții...

...Pe lîngă noi trec pușteni veseli, optimiști, mîndri. Sînt actualii ucenici. Au diplome în buzunar, sînt absolvenți ai școlii profesionale. Pășesc cu încredere în viață. Au siguranța împlinirii visurilor celor mai îndrăznețe. Perspectivele deschise de 23 August 1944 sînt vaste și partidul muncitorilor este chezășia cea mai trainică pentru împlinirea tuturor vrerilor lor în viață.

I. IONESCU
strungar, Sibiu

(Material primit în cadrul concursului „Pentru cea mai bună corespondență")

VINO CU MINE...

Ulițele satului s-au umplut de zarvă. Intreaga suflare a ieșit pe la porți, pe marginea drumului de piatră.

Duminică sportivă la Priseaca. Cronicarul consemnează faptul ca făcînd parte din atmosfera firească a satului din zilele noastre.

...Stadionul frumos amenajat își așteaptă oaspeții. Flamuri roșii și tricolore fîlfîie în adierea vîntului de vară. Cu puternice urale de bun venit, gazdele întîmpină pe oaspeți. Se fac cunoștințe, au loc îmbrățișări între tinerii din gospodăriile agricole de stat Curtișoara și Piatra-sat.

Incepe parada tinereții, voioiciunii, sănătății. Peste 150 de tineri sportivi sînt încolonați într-o ordine perfectă. Nici unul nu-i campion al țării. Statul nostru însă le oferă posibilitatea de a-și căli organismul, de a-și spori bucuria de a trăi.

Stadionul este străbătut de un șuvoi de trupuri bronzate de soare. Privirile sutelor de asistenți îi învăluie cu adîncă și caldă dragoste. ...Privești, mamă Didino, pe cei care fac astăzi sport! Ai ochii umeziți și plini de uimire. Ai gîndit, tu, țărancă obidită de altădată, că o să vezi în satul tău atîta dezlănțuire de forță și tinerețe? Lasă-l, pe bărbatul tău, Stan, să se rezeme mai departe în toiagul său și vino cu mine să străbatem stadionul să-ți minunezi ochii, inima și sufletul...

Vezi, aci are loc proba de tir. Feciorul acesta, care țintește cu atîta înverșunare, e din satul tău. Nu-l recunoști? E Toader al lui Prisăceanu. Îți mai aduci aminte, cum îl legănai cînd maică-sa pleca dis-de-dimineață, la lucru, la boier? E copilul, bucălat de altădată, care te ruga să-i cînți doine și să-i spui basme, cum numai tu știai în tot satul. Iată-l acum întrecîndu-se alături de oameni mai virstnici decît el și cu mai multă experiență, cum este vînătorul Boroi Marin. Vino cu mine mai departe, mamă Didino. Uite acesta este Ion Joița, tot din comuna ta. Concurează la proba de săritură în lungime. Cele două echipe care se întrec pe terenul de volei sînt de asemenea, băieți din satul tău și tractoriștii de la G.A.S. Piatra-sat. Uite cu cîtă îndemînare mîinile bătătorite de volanul tractoarelor și coarnele plugurilor trimit mingea de la unul la altul. Pe terenul central se joacă fotbal. Ce frumos, aleargă feciorii din satul tău pe iarba tunsă scurt, a terenului. Ai picioare zdravene și sprintene. De ce oare tresari cînd mingea se apropie de poarta prisecanilor? N-ai teamă, prisecanii sînt fotbaliști buni. Au învățat meșteșugul acesta, în ceasurile în care tu în alte vremuri îți topeai luminile ochilor în „fina tengerie" a boteroaicei. Acum, în orele acestea, ei fac sport. Așa! Recunoști și bătrînul joc al oinei? Da, e la mare cinste acum în țara noastră. Aci în acest colț al terenului au loc aruncări cu discul și greutatea. L-ai zărit pe fierarul Ion Sandu? Il vezi cu cîtă putere aruncă greutatea?

Odihnește-ți acum privirea, mamă Didino, peste această minunată zi de sport. Dă-mi mîna și vino să aflăm împreună rezultatele celor ce s-au întrecut.

Tînărul pe care-l legănai tu odinioară s-a clasat pe locul I la tir. Ion Joița tot din comuna ta a cîștigat proba de săritură în lungime, iar în dreptul primului loc la aruncarea greutății stă scris numele lui Ion Sandu, fierarul comunei.

Te bucuri, nu? Nu ești singura. Se bucură tot satul prisecanilor. Se bucură toți acei care au astăzi la îndemînă, create de partid și guvern, toate condițiile pentru a face sport. Duminica viitoare vei mai avea o bucurie, mamă Didino. In comuna ta va avea loc inaugurarea gospodăriei colective, pentru care au făcut cerere peste 70 de țărani muncitori din comună, printre care te afli și tu. Cele peste 200 de hectare pe care le veți aduce în gospodărie vor da roade mai bogate, pentru că le veți munci în comun.

Ia-ți acum bărbatul și povestește-i ce-ai văzut. In serile lungi de toamnă povestește nepoților tăi despre viața pe care ai avut-o tu. Nici nu vor crede, gîndindu-se la viața pe care o trăiesc ei.

...Umbrele violacee, ale înserării, dau un cadru de feerie stadionului. Se împart diplomele. Oaspeților nu le mai vine să se despartă de noii prieteni. Nu-i nimic, în curînd vor fi din nou împreună pe terenul de sport, dar și în marea întrecere din fiecare toamnă a semănatului bucatelor pentru anul ce vine. Pentru că aceste întreceri fac parte din viața nouă a satelor noastre, pentru că viața nouă a prisecanilor este dreaptă și de neîntors.

MIOARA NACEA
corespondent

(Material primit în cadrul concursului „Pentru cea mai bună corespondență").

Sub steagurile libertății

(Urmare din pag. 1)

Și astfel, în biroul fostului patron de fabrică, intră fără sfială oțelarul sau strungarul chemați pentru probleme de producție, căci acolo întîlnesc pe tovarășul director, unul de-ai lor, ridicat dintre ei, căruia partidul i-a încredințat sarcina de a conduce cu înaltă pricepere și desăvîrșită cinste, muncitorește, fabrica aparținînd poporului.

Și astfel, acolo unde altădată vătaful moșierului trecea călare, sfichiuindu-i cu gîrbaciul pe robii pămîntului boieresc, astăzi se întind lanurile unite ale țăranilor care au pășit pe calea socialismului, iar în fostul conac se aude sfatul calm al argaților de ieri, acum președinți și brigadieri în întovărășirea sau gospodăriile lor colective.

Și astfel, de asemeni, scriitorul intră pe poarta editurii, cu certitudinea că nu va întîlni acolo pe obezul comerciant de literatură care, pentru pomana lui să-l oblige să mintă și să-și prostitueze talentul; ci va discuta cu intelectuali strîns legați de popor, dornici să promoveze o literatură realist-socialistă demnă de epoca noastră minunată și de oamenii săi.

Libertatea dobîndită cu 15 ani în urmă are astăzi temelii de granit. Cine ar mai putea oare s-o alunge din valea Jiului, altădată vale a plîngerii, astăzi meleag al muncii libere și al bucuriei? Cine ar mai putea să alunge libertatea, străjuită de coloșii făuriți în anii aceștia — giganții siderurgici de la Hunedoara, palatul cărții care este Casa Scînteii? Cine ar mai putea smulge din noua înfățișare a patriei — rulmenții Bîrladului, motoarele electrice ale Craiovei, laminatele Romanului, strungurile Aradului, tractoarele Orașului Stalin, produsele chimice ale Săvinești-lor, antibioticile Iașului, confecțiile Bucureștiului? Cine s-ar încumeta să încerce a întoarce în neant energiile tuturor termocentralelor noastre noi, cine s-ar pune de-a curmezișul barajului de la Bicaz, împiedicîndu-i înălțarea? Cine ar mai cuteza să poruncească poporului să revină la anii încătușării, ai foamei, ai șomajului, ai analfabetismului, ai mizeriei sanitare, lucruri și stări înfrînte, depășite, dar nu uitate? Cine?

Nu, nimeni să nu cuteze a nutri astfel de gînduri! Intunericul trecutului a fost răpus o dată pentru totdeauna; oricît de mult le-ar displace aceasta imperialiștilor și slugilor lor, fugite de pe acest pămînt și ascunse sub pulpana stăpînilor. Niciodată patria noastră nu va mai fi moșia lor!

La 23 August 1959, defilăm prin fața conducătorilor noștri încercați și a fruntașilor muncii noastre. Purtăm sus steagurile libertății. Cu pasul sprinten, cu trupurile călite, defilăm, torent uriaș, de nestăvilit. Privirile ni-s ațintite în zare, spre anii luminoși ce vor veni. Îi vom urma pe comuniști spre victoriile mereu mai mari ale viitorului: aceasta este chezășia că steagurile libertății nu se vor pleca niciodată.